

Τό νόημα τῆς Θείας Λειτουργίας Πόσο γίνονται δεκτά τά δῶρα

Νικολάου Καβάσιλα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. σελ. 72)

Εἶναι λοιπόν φανερόν, ἀπό ὅσα ἔχουν ληχθῆ ὅτι ὅλα τά δῶρα ἀγιάζουσι ὅλους τοὺς πιστοὺς πάντοτε, ἀφοῦ πάντοτε εἶναι δεκτά ἀπό τόν Θεόν. Ἀπομένει τώρα νά ἐξετάσωμε καί πόσον εἶναι δεκτά.

Τί εἶναι αὐτό πού καθιστᾷ δεκτό τό δῶρο καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων; Τί κάμνομε μέ τά δῶρα γιά νά λέγεται ὅτι γίνονται δεκτά; Ἄρα γε ὅτι τά παίρνομε στά χέρια καί τά κρατοῦμε στόν κόλπο; Καθόλου· διότι πολλή δέν εἶναι δυνατόν οὔτε νά τά μεταφέρουν ὅσοι τά λαμβάνουν οὔτε νά τά κρατήσουν· ὅπως συμβαίνει ὅταν τό διδόμενον εἶναι ἀγρός ἢ οἰκία ἢ κάτι τέτοιο.

Ἄλλῃ τί μπορεῖ νά σημαίνει ὅτι ὅλα τά δῶρα γίνονται δεκτά; Τό νά ταχθοῦν μέ τά πράγματα τοῦ δεχομένου, τό νά γίνουσι δηλαδή οἰκεία αὐτά τά δῶρα λέγεται ὅτι γίνονται δεκτά.

Ὁ Θεός οἰκειώνεται αὐτά τά δῶρα ἔτσι ὥστε νά τά καθιστᾷ σῶμα καί αἷμα τοῦ Μονογενοῦς Του. Ἐάν λοιπόν δέν εἶναι δυνατόν νά φαντασθῆ κανεῖς τίποτε ἴσον μέ αὐτή τήν οἰκείωσι, δέν εἶναι δυνατόν νά εὔρη οὔτε τό μέτρον κατά τό ὅποιο γίνονται δεκτά.

Ἐπίσης καί ἀπό τήν ἀντίδοσι γίνεται φανερόν πόσον δέχεται τό προσφερόμενον αὐτός πού τό λαμβάνει.

Ποιά λοιπόν εἶναι ἐδῶ ἡ ἀντίδοσι; Αὐτό τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ πάλιν· δηλαδή ὁ Θεός, λαμβάνοντας ἀπό μᾶς ἄρτον καί οἶνον, ἀντιδίδει τόν ἴδιο τόν Υἱόν. Καί ἀπό ποῦ δηλώνεται, ὅτι αὐτά μᾶς δίδονται ὡς δῶρα ἀπό τόν Θεόν σέ ἀνταπόδοσι τῶν προσφερομένων; Ἀπό ὅσα ἀπευθύνει πρὸς ἐμᾶς Αὐτός πού εἶναι ἐνδεδυσμένος μέ αὐτά, λέγοντας «λάβετε»· διότι ἔτσι δηλώνεται τό δῶρον· μέ αὐτήν τήν λέξι δηλώνονται καί ὁ δίδων καί ὁ δεχόμενος καί τό διδόμενον.

Εἶναι δυνατόν νά λάβῃ κανεῖς κάτι καί μέ ἄλλο τρόπον, σάν παρακαταθήκη, μέ τόν ὅποιον τρόπον οἱ λαμβάνοντες δέν ἐπιτρέπεται νά τό χρησιμοποιοῦν. Γιά νά μή νομίσις ὅμως ἐσύ τοῦτο, ἀλλῃ νά μάθῃς ὅτι εἶναι ἰδικόν σου, σέ διέταξε νά τό χρησιμοποιήσις, λέγοντας, «φάγετε».

Ἔτσι γίνονται δεκτά ἀπό τόν Θεόν τά δῶρα καί μέ τόσην ὑπερβολήν. Γι' αὐτό τά δῶρα ἀγιάζουσι πάντοτε ὅλες τίς ψυχές τῶν Χριστιανῶν, καί τῶν ζωντανῶν καί τῶν νεκρῶν, πού εἶναι ἀκόμη ἀτελεῖς καί ἔχουσι ἀνάγκη ἀγιασμοῦ. Διότι οἱ τελειωμένοι ἅγιοι, πού στέκονται τώρα μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους καί εἶναι ἤδη στήν οὐράνιον ἱεραρχία, δέν χρειάζονται πλέον τήν ἐπίγειον ἱεραρχίαν.

(Συνεχίζεται)

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. σελ. 74)

Κεῖμ: Ἐπεὶ δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καρπεναοῦμ. Ἐκατοντάρχου δὲ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων, ἤμελλε τελευτᾶν, ὅς ἦν αὐτῷ ἔντιμος. Ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτόν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτόν, ὅπως ἐλθῶν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρεκάλουν αὐτόν σπουδαίως, λέγοντες, ὅτι ἄξιός ἐστιν, ᾧ παρέξει τοῦτο· ἀγαπᾷ γάρ τό ἔθνος ἡμῶν· καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ὠκοδόμησε ἡμῖν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. Ἦδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος τῆς οἰκίας, ἔπεμψε πρὸς αὐτόν ὁ Ἐκατοντάρχος φίλους, λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλῃς· οὐ γὰρ εἰμι ἰκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· διὸ οὐδέ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρὸς σέ ἐλθεῖν· ἀλλ' εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθή-

σεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ· πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ ἔρχου, καὶ ἔρχεται. Καὶ τῷ δούλῳ μου· ποίησον τοῦτο καὶ ποιεῖ.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε αὐτόν· καὶ στραφεὶς, τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὑρον. Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεφθέντες εἰς τὸν οἶκον, εὑρον τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντα (7:1-10).

Ἐξήγ: Ὁ ἀναφερόμενος Ἐκατόνταρχος εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος πού ἀναφέρεται καί στόν Εὐαγγελιστήν Ματθαῖον (Ματθ. ν'). Βεβαίως ὁ Εὐγ. Ματθαῖος δέν ἀναφέρει ὅτι ἔστειλε πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους νά παρακαλέσουν τόν Κύριον ἀλλήλα ὅτι ἐπῆγε μόνος στόν Ἰησοῦν. Ὁ Εὐαγ. Λουκᾶς τό συμπλήρωσε λέγοντας ὅτι ἔστειλε πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους. Καί πρός αὐτό λέγομεν ὅτι τίποτε δέν εἶναι παράξενον. Ὅτι δηλαδή ἔστειλε καί ἄλλους καί κατόπιν ἦλθε καί αὐτός ὁ ἴδιος καί εἶπε στόν Κύριον ἀπό ταπείνωσιν ὅτι ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος νά ἔλθῃς στό σπίτι μου. Ἀξία θαυμασμοῦ εἶναι ἡ πίστις τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε τόν ἑαυτόν του ἀνάξιον νά δεχθῆ τόν Χριστόν. Διά τοῦτο καί ὁ Κύριος λέγει ὅτι πουθενά στό Ἰσραήλ δέν εὐρῆκα τόσην πίστιν. Ὁ ἑκατόνταρχος ἦτο ἐθνικός καί ἴσως ἀνῆκε στά ρωμαϊκά τάγματα.

Ἐκατόνταρχος ὅμως εἶναι καί ὁ νοῦς τοῦ καθενός μας πού ὑπερβαίνει πολλοὺς στήν κακίαν, καί πού ἀναμειγνύεται σέ πολλῆς ὑποθέσεις στόν κόσμον. Δοῦλον καί ἄρρωστον ἔχει τό ἄλλογον μέρος τῆς ψυχῆς, δηλαδή τόν θυμόν καί τήν ἐπιθυμίαν. Ἐπειδή αὐτά ἐτάχθησαν νά εἶναι δοῦλοι τοῦ νοῦ. Καί ἐπικαλεῖται τόν Ἰησοῦν, ἀφοῦ ἔστειλε πρός Αὐτόν μεσίτες τοὺς Ἰουδαίους, δηλαδή τά λόγια καί τοὺς λογισμούς τῆς ἐξομολογήσεως. Ἐπειδή Ἰούδας ἐξομολόγησις σημαίνει.

Ἡ μήπως δέν σοῦ φαίνεται αὐτά εἶναι λόγια ἐξομολογήσεως καί ταπεινώσεως, δηλ. τό οὐκ ὅτι εἰμί ἄξιος ἵνα μου ὑπό τήν στέγην εἰσέλθῃς, καί τά λοιπά. Καί ἐπειδή ἐπίστευσε αὐτός στόν Χριστόν γρήγορα θά ἀπολάβῃ τόν δοῦλον τοῦ ὑγιῆ, δηλαδή τόν θυμόν καί τήν ἐπιθυμίαν.

(Συνεχίζεται)

Ἐρωταποκρίσεις

Ἁγίου Βαρσανουφίου

Ἐρώτησις: Πρὸς τὸν μέγαλο Γέροντα.

Παρακαλῶ νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ προκαλεῖται ἡ χαύνωσις τοῦ σώματος καὶ τὸ πάγωμα τῆς καρδιᾶς καὶ γιατί δέν στέκομαι σέ ἕναν τρόπον ζωῆς.

Ἀπόκρισις:

Ἀδελφέ, ἀπορῶ καὶ ἐκπλήσσομαι, πῶς ἐκεῖνοι πού κατὰ κόσμον ἐπιθυμοῦν νὰ κερδίζουν ἢ νὰ στρατεύονται περιφρονοῦν καὶ ἄγρια θηρία καὶ ἐπίβουλους ληστές καὶ θαλασσίους κινδύνους καὶ τὸν ἴδιον τὸν θάνατο καὶ δέν ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν ζωὴ, ἐξαιτίας τοῦ πλοῦτου πού ποθοῦν, τὴν στιγμὴν μάλιστα πού τὸν ἔχουν ἀβέβαιον; Ἐνῶ ἔμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ χαῦνοι, πού πήραμε ἐξουσίαν νὰ πατοῦμε πάνω σέ φίδια καὶ σκορπιούς καὶ πάνω σέ κάθε δύναμι τοῦ ἐχθροῦ⁽¹⁾, πού ἀκούσαμε, «ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶσθε»⁽²⁾, ἐμεῖς πού γνωρίζουμε μέ σαφήνεια ὅτι δέν πολεμοῦμε μέ τὴ δική μας δύναμι ἀλλὰ μέ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ πού μᾶς δυναμώνει καὶ μᾶς ὀπλίζει, ἀδιαφοροῦμε καὶ δέν φροντίζουμε.

Ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτό; Ἐπειδὴ δέν καθηλώθηκαν οἱ σάρκες μας ἀπὸ τὸν φόβον Του καὶ δέν ἐφάγαμε τὸ ψωμί μας ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ στεναγμοῦ μας⁽³⁾, γι' αὐτὸ γυρίζουμε ἀπὸ αὐτὸ σ' ἐκεῖνο, καὶ

ἀπὸ διαγωγὴν σέ διαγωγὴν διότι δέν πήραμε τέλεια τὴν φωτιὰ τὴν ὁποία ἤλθε νὰ βάλῃ ὁ Κύριος πάνω στή γῆ, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε νὰ καταστρέψει καὶ νὰ καταφάγει τὰ ἀγκάθια ἀπὸ τὸν νοτὸν τόπον μας. Ἡ χαύνωσις μας καὶ ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ φιλοσοματία δέν μᾶς ἀφήνουν νὰ προβάθουμε ἄρνησι καὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Κύριος. Γνωρίζω ἄνθρωπο, καὶ αὐτὸς εἶναι ἐδῶ στό εὐλόγημένο αὐτὸ κοινόβιο, γιὰ νὰ μὴ πεῖ κανεὶς ὅτι μιλάω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νομίζει ὅτι κάτι ἀξίζω, ἐνῶ δέν εἶμαι τίποτε. Ἐάν λοιπὸν αὐτὸς μείνῃ ὅπως εἶναι, χωρὶς νὰ τρώγῃ, οὔτε νὰ πίνει τίποτε, οὔτε νὰ φορᾷ ἔνδυμα μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Κυρίου σ' αὐτόν, δέν θὰ χρειασθεῖ αὐτὰ στόν αἰῶνα διότι ἡ τροφή του καὶ τὸ ποτό καὶ τὸ ἔνδυμα εἶναι τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

Ἐάν θέλῃς λοιπὸν νὰ τὸν μιμηθεῖς, κοπίασε, φρόντισε, φοβήσου τὸν Θεόν, καὶ Αὐτὸς θὰ κάνει τὸ θέλημά σου διότι εἶπε, ὅτι θὰ κάνει τὸ θέλημα ἐκείνων πού τὸν φοβοῦνται. Διότι καὶ ἐγὼ, ἂν καὶ δέν εἶμαι τίποτα, ὅμως βρίσκω τὴν δύναμίν μου ἐξ αἰτίας τῆς ἐντολῆς. Διότι στό Θεό ἀνήκει νὰ σέ στηρίξει καὶ νὰ σέ δυναμώσῃ, νὰ σέ ὀδηγήσῃ σέ κάθε ἀγαθόν ἔργον, νὰ σέ φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακόν καὶ νὰ σέ σώσῃ στήν βασιλεία Του. Σ' αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες. Γένοιτο.

(1) Λουκ. 10, 19.

(2) Ματθ. 14, 27.

(3) Ψαλμ. 101 (102), 4.

Θαῦμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Τόν καιρόν τοῦ ἁγίου Σάββα ἦσαν εἰς τήν Λαύραν αὐτοῦ πολλοί καί ἐνάρετοι Μοναχοί, καί ἐδούλευαν τῷ Κυρίῳ. Ἐπῆγε δέ καί εἷς Ἄρχων εὐγενής καί πλούσιος νά μονάσῃ, τόν ὁποῖον ὑποδέχθη μετά χαρᾶς ὁ Ἅγιος. Καί ἐπειδή δέν ἦτο μαθημένος τοῦ κόπου, τόν ἐκυβέρνη, καί δέν τόν ἄφηνε νά πηγαίνη μέ τούς ἄλλους εἰς τās βαρείας ὑπηρεσίας τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν ἕως τήν 9^η ὥραν, καί τότε ἐπέστρεφον καί ἐδιάβαζαν ἀπό κοινοῦ τήν Ἀκολουθίαν καί μετά τόν Ἑσπερινόν. Ἐτρωγαν μίαν φοράν τήν ἡμέραν Κοινοβιάτικα.

Τοῦτο ἐπειδή δέν ἠδύνατο νά κάμῃ αὐτός ὁ ἀρχάριος, τόν ἐπρόσταξε νά ἀγωνίζεται εἰς τό Μοναστήριον τό κατά δύναμιν, καί νά νηστεύῃ ἕως νά ἔρχονται ὄλοι οἱ Ἀδελφοί, νά τρώγουν ἀντάμα κατά τήν τάξιν. Αὐτός δέ οὔτε κἄν ταύτην τήν ἐντολήν ἐφύλαττεν, ἀμῆ ἔτρωγεν εἰς τό κελλίον του, διατί τοῦ ἔφερον οἱ συγγενεῖς του φαγητά διάφορα. Ὁ Ἅγιος τό ἤξευρεν, ἀμῆ διατί ἦτο ἀρχάριος δέν τόν ὠνείδισε, νά μή βαρεθῆ, μόνον ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νά τόν διορθώσῃ.

Ἦλθεν οὖν ἡ Ἑορτή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τήν 15^η τοῦ Αὐγούστου, καί τό πρῶτό τῆς Παραμονῆς, ὅταν ἐπῆγαν οἱ Ἀδελφοί νά δουλεύουσιν, τοῦς εἶπεν ὁ Ἅγιος νά ἔλθουσιν ἀπό νωρίς, διά νά ψάλλουν· καί τοῦ ἀρχαρίου ἐκείνου εἶπε νά ὑπάγῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τήν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ νά κυττάζῃ, ὅταν ὄλοι οἱ Ἀδελφοί συναθοῦν καί νά τοῦ δώσῃ λόγον. Οὕτω καί ἔκαμε. Καί ἀφ' οὔ ἦλθαν οἱ πατέρες, εἶδεν ὁ ἀρχάριος μίαν θαυμαστήν ὀπτασίαν, οὐκί κοιμώμενος, ἀλλῆ ἔξυπνος. Εἶδε μίαν ὠραιότατην γυναῖκα ἐν μέσῳ δύο Ἀγγέλων, ὑπέρ τās ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου φωτοβολοῦσαν, καί ὁ μὲν εἷς ἐκράτει ἕνα Ποτήριον γεμάτον Ἄρτον οὐράνιον, καί ὁ ἕτερος ἕνα λεπτόν μανδύλιον. Ἡ δέ ὠραία ἐκείνη γυνή, ἥτις ἦτο ἡ Δέσποινά μας Θεοτόκος, ἐβάσταζε μίαν χρυσήν λαβίδα, καί ἀπῆρχετο ἕνας καθ' ἕνας Ἀδελφός, καί ἐσπόγγιζε τό πρόσωπόν του ὁ Ἄγγελος μέ τό μανδύλιον, ἔπειτα ἐπροσκύνα τήν Παναγίαν, καί αὐτή ἐλάμβανε τήν λαβίδα, καί τοῦ ἔδιδε τόν Οὐράνιον Ἄρτον.

(Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΨΑΛΜΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΚΤΟΣ ΔΑΒΙΔ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. σελ. 80)

Εἶπα' ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ (31:5).

Ἄφοῦ, ἠέγει ὁ προφ. Δαυίδ, ἐγνώρισα ὅτι ἔπεςα σὴν καταδίκη τοῦ Θεοῦ, εἶπα σὸν ἑαυτὸν μου ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νά ἐξαγορεύσω τὴν ἀμαρτίαν μου. Ἔτσι, ἀφοῦ ἐξομολογήθηκα ἀμέσως καὶ ἔρριψα τὴν αἰτίαν σὸν ἑαυτὸν μου, εἶπα: «Ἀμάρτησα σὸν Κύριον» (Β' Βασ. ιβ' 13).

Καὶ σύ ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου (Αὐτόθι).

Σύ, Κύριε, συνεχίζει ὁ Δαυίδ, συγχώρησες διὰ τοῦ προφήτου Νάθαν τὴν ἀμαρτίαν μου. Διότι εἶπε ὁ προφ. Νάθαν πρὸς τὸν Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἐξωμολογήθη: «Ὁ Κύριος παρέβληψε τὸ ἀμάρτημά σου καὶ δέν θά ἀποθάνεις» (Β' Βασ. ιβ' 13).

Ἀσέβεια τῆς καρδίας ὀνομάζει τὴν ἀμαρτίαν, ἐπειδὴ ἡ καρδιά του δέν ἐσεβάσθηκε οὔτε εὐλαβήθηκε

τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ οἱ ὁποῖοι ὀρίζουν: «Ὁὐ μοιχεύσεις' οὐ φονεύσεις» (Ἔξ. κ' 13).

Ἀποροῦν κάποιοι ὅτι ἀφοῦ ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὴν ἀμαρτία τοῦ Δαυίδ, διατί ἠέγει ὅτι ἔπεςα ἐπάνω βαρεία ἢ κοῖλαστική δύναμις καὶ παιδεία τοῦ Θεοῦ; Λύοντας λοιπὸν τὴν ἀπορίαν ἠέγομεν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ προφ. Δαυίδ ἀκούοντας τὴν σχηματισμένη κρίσιν τὴν ὁποῖαν εἶπε ὁ προφ. Νάθαν σέ τρίτον πρόσωπον,

ἀπεφάνθη ὅτι ἐκεῖνος πού ἔκαμε αὐτήν τήν ἀμαρτίαν εἶναι ἔνοχος θανάτου καί τιμωρίας· διά τοῦτο καί εἶπε: «Ζῆ Κύριος, ὅτι υἱός θανάτου εἶναι ἐκεῖνος πού ἔκανε αὐτό καί τήν ἀμνάδα πρέπει νά ἀποδώσει ἑπταπλάσιονα» (Β΄ Βασιλ. ιβ΄ 5-6).

Ἐπειδή λοιπόν ἀπεφάσισε μόνος ἔτσι ὁ Δαυίδ, διά τοῦτο καί συνεχωρήθη καί ἀπηλλήλαγν ἀπό τόν

θάνατον, διότι ἔδειξε θερμή καί ἐγκάρδια ἐξομολόγησι. Ἔλαβε τήν τιμωρίαν μέ τίς συμφορές πού κατόπιν τοῦ συνέβησαν, κατά τήν ἰδικήν του ἀπόφασιν. Καί ὁ σκοπός ἦτο νά μή λησμονήσει εὐκόλως τήν ἀμαρτίαν· διότι ἂν ἀπαληθιάσето παντελῶς καί γρήγορα ἀπό τήν τιμωρίαν θά ἔπεφτε πάλιν σέ ἄλλην ἀμαρτίαν.

(Συνεχίζεται)

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Τριμηνιαῖον Ἐρησκευτικόν Περιοδικόν Ὁρθοδόξου Οἰκοδομῆς

Ἰδιοκτῆτης: Ἱερά Μονή Παναγίας Πευκοβουνογιατρῖσσης

19001 Κερατέα Ἀττικῆς

Ἐκδότης: Ἡγουμένη Συγκλητική Τσακίρογλου

Διανέμεται εὐλογίας χάριν

Συντηρεῖται δι' αὐτοπροαιρέτων εἰσφορῶν

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ